

Skådalsposten

Nr. 1.

Skådalen døveskole, november 1937.

4. årgang.

Skådalsposten.

Mange har kanskje undret sig over at Skådalsposten ikke har kommet ut etter sommerferien. Jeg vil fortelle hvorfor vi ikke har fått noen skoleavis i september, og heller ikke i oktober. For det første var det ingen av elevene i 8. klasse som hadde større lyst på arbeidet med å lage avisen. Men dessuten hadde jeg lovet at skolen skulle få et lite trykkeri, slik at avisen kunde bli trykt, akkurat som skoleavisen ved døveskolen i Nyborg. Så vilde vi vente med avisen, til vi fikk trykkeriet ferdig, og det varte og rakk, fordi vi ikke kunde få alt materiellet med en gang. Men nu er det kommet på plass, og hr. Anker Gusfre, som er utlært typograf, har satt og trykt dette første nummer av Skådalsposten i ny skikkelse. Jeg tror alle er enige om at det er meget interessant å få skolens avis på denne måten, og jeg håper at elevene vil synes det er morsomt å lese på trykk hvad de selv har skrevet, og at de vil bli flinke medarbeidere og sende mange bidrag til avisen. Elevrådet har valgt Martha Vik til redaktør, men hun kan ikke selv skrive alt som skal stå i avisen. Hun vil gjerne ha mange interesserte medarbeidere, og jeg håper at hun må få det. Jeg tror at elevene vil sette sin ære i at Skådalsposten skal bli en god avis, som skolen kan være stolt av. Jeg er glad fordi avisen nu kan komme ut i en penere skikkelse enn før, slik at den blir lettere å lese, men vi må ikke glemme at innholdet

er viktigere enn det ytre utstyr, og jeg vil ønske og håpe at Skådalsposten alltid må bli et vidnesbyrd om at skolens elever både har meget interessant stoff å skrive om og evne til å skrive om det i et godt sprog, uten alt for mange feil. Med dette ønske gratulerer jeg med Skådalsposten i en ny skikkelse.

Bestyreren.

På cirkus.

En onsdag var alle barna fra døveskolen på cirkus Schumann. Vi fikk komme inn gratis, og vi satt på 1ste plass. Jeg synes at det var snildt av direktør Schumann at vi slapp å betale. Kronprins Olav og hans familie var der også. Kronprinsesse Märtha fikk en pen bukett blomster av direktør Schumann, fordi han syntes at det var en ære å få besøk på cirkus av kronprinsfamilien, tror jeg. Forestillingen begynte med et kunstritt. Så kom hele cirkus personalet og alle dyrene marsjerende inn i manesjen. De gikk en runde og gikk ut igjen. Det var en masse hester, noen ponnier, 3 elefanter, 4 kameler, 2 bøfler, 2 lama, 1 zebra, 1 mulesel og 3 hunder. Så fulgte det ene nummer etter det andre. Vi så noen abessiniere som gjorde noen flotte sprang. Vi så kinesiske akrobater. De var ualmindelig myke og smidige, og de var meget flinke. Vi så også en luftakrobat. Han gjorde dødsspranget oppe fra telt-taket. Vi så noen nummer med mange morsomme klovner. To klovner med en speilramme uten speil var skrekkelig morsomme å se på, synes jeg. Siden så vi et mulesel som var så umulig. Direktør Schumann spurte folk om hvem som vilde prøve å få tak i muleslet. Så kom 2 menn, og de prøvde, men det nyttet ikke. Muleslet sparket dem, så de falt overende. Disse to mennene var ikke fra publikum, de hørte til cirkus. Og vi så et tablå av 35 fullblods hester. Det var vakre hester. Det var morsomt på cirkus.

Gunvor Ruud. 7. kl.

En drøm.

En natt hadde jeg en drøm som jeg ikke vilde tro var drøm, men virkelighet. Jeg drømte at jeg drømte noe. Det henger slik sammen. Jeg drømte at jeg gikk på gaten og så kom jeg tilfeldigvis til å se en tyv som stjal et smykke til verdi av 3 mill. kroner. Imens mannen kom ut, kastet jeg noe grønt pulver i ryggen på mannen for ikke å

miste ham av syne. Det pulveret hadde en eiendommelig lukt. Selv om mannen hadde tatt av dressen, så gjorde det ikke noe, for den lukten var så gjennomtrengende. Jeg praiet en drosje, og kjørte til nærmeste politimyndighet og fortalte hvad jeg hadde sett. Da jeg kom med konstablene dit mannen var, blev han så sint på mig at han vilde gjøre ende på mig. Jeg sprang for livet med mannen hakk i hel. Han skjøt, og kulene hvinte like forbi ørene mine. Jeg reddet mig inn i min onkels hus og sank utmattet på en stol. Mitt hjerte banket som hammerslag, så redd var jeg. Fyren stod utenfor og klødde i hendene efter å få tak i mig. Disse konstablene som jeg tok med mig, stod og så på optrinet som om de skulde ha mistet vettet, mens jeg ropte av mine lungers fulle kraft at de skulde sette håndjern på den halvgale mannen. Efter dette syntes min kusine at det var best at vi burde finne en annen leilighet, men jeg nektet plent. Jeg hadde ikke lyst til å bo et annet sted.

Så drømte jeg at jeg stod på gangen her på skolen og fortalte fru Hoel og frk. Tharaldsen om det som jeg hadde gjort, men de bare lo av mig. De forstod nok ikke hvad jeg mente for jeg var så irritert. Jeg sa: «Bare vent til Skådalsposten kommer.» Jeg hadde lyst til å rømme fra hele greia. Da jeg kom inn i klasseværelset, så jeg Nils og Bergit. Jeg sa til dem at de fikk bli med mig på kontoret og skrive i Skådalsposten.

Så våknet jeg. Frk. Knudsen vekket mig og sa at nu måtte jeg stå op, men jeg vilde ikke, for jeg var så ivrig efter å drømme videre. Jeg vilde se nesene til fru Hoel og frk. Tharaldsen, når de fikk lese i Skådalsposten at jeg hadde fakkert en tyv. Men Ole Lukkøie og paraplyen hans var borte.

Så måtte jeg stå op, mens jeg tenkte på drømmen. Jeg kunde ikke tro at det var en drøm, for den så ut som virkelighet. Jeg vilde nærmest at det skulde være en sann historie.

Red.

Pannekakene.

En dag skulde min mor lage pannekaker. Mens mor gikk inn i et annet værelse, stod jeg ved stekepannen og passet på at pannekakene ikke skulde løpe sin vei fra oss slik som jeg hadde hørt i eventyret. Jeg visste ikke at eventyr var spøk dengang, derfor trodde jeg på den historien. Pannekaken løp nok ikke sin vei, kan dere tenke.

Mimmi Eriksen. 8. kl.

En lur gutt.

En gutt stod en gang ved en bro og grundet på hvad han skulde gjøre for å skaffe sig penger. Så fikk han en idé. Han gav sig til å gråte. Da kom en eldre, fin herre forbi. Han spurte gutten om hvorfor han gråt. Denne svarte: «Uh», jeg har mistet smørbrødet mitt ned i elven og jeg kan ikke ta det op igjen «uh», og ga sig til å gråte enda verre. «Det var vel ikke med nøkkelost på,» sa mannen og lo. Han tok op pungen sin og ga gutten en blank femti-øring. Slik holdt han på til han syntes det var nok.

Red.

Til Skådalspostens lesere.

Jeg vil få lov å ønske elevrådet og dem som steller med denne avis tillykke. Jeg skulde ønske at redaktør Martha Vik fikk riktig mange flinke medarbeidere, så at avisen kunde bli til megen glede og lærerik for alle skolens elever, og jeg håper at tidligere elever ved skolen vil sende inn til avisen bidrag av forskjellig art, til oppmuntring for dem som blir tilbake på skolen og de nye elever som kommer. Vi må ikke glemme skolen. Jeg er viss på at redaktøren vil rette mulige feil. Det er vel ikke så mange av oss som kan skrive en utmerket avis-artikkel, men med øvelse blir man mester, så jeg anbefaler så mange som mulig å støtte dette gode tiltak.

Anker Gusfre.